

[Poul Møller.]

videre af centrifugalkraften; og her kom der jo rigtignok meget i sving. Efter denne affære og disse udtalelser tænker man: hvor må det være herligt at være socialdemokrat! Det var vist det, Viggo Kampmann i sin tid sagde, inden han følte sig beskidt behandlet af finansministeren.

Men det var statsfinanserne. Jeg vil gerne spørge finansministeren ved indledningen til dette folketingsår: hvor meget kan de direkte skatter nedsættes, når vi kommer ind i næste finansår og hele momsen står til regeringens rådighed og ikke kun den halve? Hvor meget er der så tilbage, og hvor mange muligheder er der så for at få sænket de direkte skatter? Det tror jeg er et centralt spørgsmål for alle og for alles bedømmelse af det skattereforhold, der blev indgået mellem socialdemokratiet og socialistsk folkeparti i fjor.

I øvrigt vil jeg gerne bede finansministeren om at oplyse, hvordan den statsfinansielle stilling er i dag, og hvordan man altså forventer den for det kommende år.

Med hensyn til ITP vil vi vende tilbage til denne sag under principdebatten, der jo finder sted i løbet af denne måned eller i hvert fald af en måneds tid. Vi er positive over for en løsning på pensionsspørgsmålet, men vi har ikke afsluttet vore overvejelser om, hvorvidt det skal ske på den ene eller den anden manér.

Vi er også positive over for en forlænget undervisningspligt, og vi betragter det som vigtigt, om folketingsrådet nu kan træffe denne afgørelse. Vi ved godt, at derfor bliver den ikke gennemført i praksis fra den ene dag til den anden. Forudsætningerne skal gradvis bygges op i det tempo, hvori landet har råd til det, og hvori man kan finde og udvikle og uddanne de fornødne lærerkræfter. Vi mener også, at vi i samme forbindelse må lægge fast, hvordan gymnasiets fremtidige placering skal være i forhold til f. eks. en 9-årig folkeskole. Men vi er altså meget indstillet på et samarbejde på dette område, fordi vi betragter dygtighed og ud-

dannelse som den eneste råvare, Danmark har, og den eneste afgørende faktor for i det lange løb at kunne være med.

Vi mener, at de administrative problemer nu må være nærmere en løsning, end de har været tidligere. Vi vil derfor genfremsætte vore synspunkter om en administrativ reform, om en fjernelse af refusionsordninger, om indførelse af bloktilskud til kommunerne i stedet for disse økonomisk ansvarsødelæggende refusionsordninger, som i dag er så væsentligt et led i kommunernes finansiering og i hele den offentlige økonomi. Vi mener, at med den kommunalreform, der blev gennemført her sidste år, med den placering af amtskommunerne, der blev gennemført, og med den sammenlægning af primærkommuner, som nu vil blive gennemført i praksis, er det nødvendigt, at man her i folketingsrådet fastlægger byrdefordelingen mellem stat og kommune, fastlægger, hvordan de fremtidige støtteordninger til kommunerne skal være, og hvordan de enkelte selvstændige enheder i det administrative system skal virke.

De sidste ændringer i forbindelse med ministerskiftet har jo ligesom fundet sted efter de forhenværende søms princip, så hastigt skulle det gå; nu havde man en folketingsmand ledig, som havde taget afsked som borgmester, vel i forventningen om, at der skulle ske noget med ham, han gik altså ledig på torvet, og hvorfor så ikke bruge ham til noget andet end det, man havde regnet med, når der nu var det søm? Og man havde en boligminister, der var færdig med bolighistorien, han kunne så få planlægningen, den kunne man føre over fra økonomiministerens; dér hang det søm, der havde lidt plads; og så var der økonomiministerens tilbage, han er jo ung og frisk og energisk og taler udmærket fremmede sprog, og så kunne han jo få markedspolitikken. Ja men det er disse stadige forandringer, der ikke er fornuftige; det er det, der er i vejen, hr. statsminister. Jeg siger ikke, de herrer ikke er kvalificerede; men det, jeg siger, er, at jeg tror, at det for det administrative sy-